Jane Harper

Supraviețuitorii

Traducere din limba engleză de
Alunița Voiculescu

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Andreea Tudorică

Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: unsplash.com/©Edmond Lau

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Dușa Udrea-Boborel
Rodica Crețu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HARPER, JANE
Supraviețuitorii / Jane Harper ; trad. din lb. engleză de Alunița Voiculescu. - București : Editura Trei, 2022
ISBN 978-606-40-1331-6
I. Voiculescu, Alunița (trad.)
821.111

Titlul original: The Survivors
Autor: Jane Harper

Copyright © 2020 by Jane Harper

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1331-6

Prolog

Aproape că ar fi putut fi una dintre Supraviețuitori.

Stătea acolo, o siluetă în lumina palidă, cu spatele întors și cu apa sărată clipocindu-i la picioare. Apoi s-a mișcat. Doar o mișcare ușoară și un hiat în ritmul respirației, suficiente însă pentru a destrăma iluzia înainte ca aceasta să fie pe deplin formată.

Continua să privească în depărtare, concentrată la ceva ce el nu reușea să distingă în întuneric. Undeva, un val s-a spart și marea s-a scurs, proaspătă și rece, pe picioarele lui, înspumată și albă în jurul gleznelor ei goale. A privit-o cum se apleacă să-și ridice deasupra genunchilor, cu mâna liberă, marginea fustei. În aer plutea o ceață ușoară, iar tricoul i se lipise de spate și talie.

Marea s-a umflat din nou și, de data asta, curentul a fost suficient de puternic încât să îl oblige să facă un pas spre ea. Femeia nu a observat. Privea în jos, iar lănțișorul de argint i-a sclipit pe claviculă când s-a aplecat să observe ceva în apă. Când valul a lovit din nou, a lăsat să-i cadă marginea fustei și și-a îndepărtat cu mâna părul prins în coadă, care îi căzuse peste umăr. Era greu de la briza umedă a mării. O șuviță singuratică de păr i s-a

prins în colțul gurii, iar ea a eliberat-o trecându-și peste buze vârfurile degetelor. Brusc el și-a încordat umerii și pieptul.

Dacă ai de gând să o faci…

Un val i-a dus cu el șoapta gândului. Curentul de apă îl trăgea din nou. S-a împotrivit puțin, apoi a mai făcut un pas.

Acum l-a auzit. Sau, cel puțin, l-a simțit. Era ceva ce tulbura ritmul curgerii naturale din jurul ei.

Dacă ai de gând să o faci…

Ea și-a ridicat privirea. El a respirat adânc aerul sărat.

Fă-o acum.

Capitolul 1

Kieran spera ca amorțeala să se instaleze rapid. Arsura înghețată a oceanului se domolea repede de obicei, transformându-se în ceva neutru, însă minutele treceau și lui încă îi era frig. Și-a făcut curaj când un nou val rece s-a lovit spărgându-se pe pielea lui.

Apa nu era chiar atât de rea, și-a spus în gând. Nu în ultimele zile de vară, când soarele după-amiezii făcea eforturi să le mai încălzească. Prefera pielea de găină decât hipotermia, în mod sigur. Kieran știa că descrisese ca „bune“ ape cu mult mai reci decât asta. Doar că niciodată cele de aici, în Tasmania, unde temperaturile din jurul micului stat insular erau relative.

Sydney te-a făcut slab. Vocea din capul lui Kieran a sunat suspect de asemănătoare cu a fratelui său.

Poate că așa e. Însă adevărata problemă era că, în loc să spintece albastrul cu respirația arzându-i în piept, cu apa vuindu-i în urechi și cu nimic altceva decât sute de kilometri de ocean care se rostogolește ca să-l despartă de următoarea felie de pământ, el stătea complet nemișcat, cu apa până la brâu, la trei metri de plajă.

Pe pieptul gol i se odihnea fetița, după ce a băut lapte, bine înfășurată într-un prosop uscat și cu ochii protejați, în moțăiala ei, de o micuță pălărie de soare. Audrey avea trei luni și începuse să fie din ce în ce mai grea. I-a schimbat puțin poziția în brațe și, alegând să ignore ușoara durere din umeri și răceala de la picioare, a privit către orizont și a lăsat-o să doarmă în continuare.

Audrey nu era singura care dormea dusă. Pe plajă, Kieran o vedea pe iubita lui întinsă pe spate, complet îmbrăcată, cu o mână aruncată peste ochi și gura relaxată. Mia își odihnea capul pe un prosop rulat, iar părul i se împrăștiase pe nisip, ca un evantai lung și închis la culoare. În perioada asta putea adormi oriunde. La fel și el.

Nu mai era aproape nimeni prin jur. Trecuse mai devreme pe-acolo un cuplu de adolescenți pe care nu îi cunoștea, desculți și ținându-se de mână, iar ceva mai încolo o tânără culegea, de când veniseră, pietricele și scoici din nisip, la malul oceanului. În zilele de vârf de sezon, turiștii fuseseră de două ori mai numeroși decât cei puțin peste nouă sute de locuitori din Evelyn Bay, însă acum cei mai mulți dintre ei plecaseră, chemați înapoi, pe continent, și, mai mult de atât, chemați de viețile lor reale.

— Hei!

O voce familiară l-a făcut să se întoarcă. Bărbatul apăruse de pe una dintre micile cărări care duceau pe plajă de la șirul de case erodate de vreme. A zâmbit și și-a ridicat mai bine pe umăr un rucsac ponosit. Un câine masiv, de rasă incertă, i-a sărit la picioare. Mărimea și părul cafeniu-auriu îl făceau să semene tulburător de tare cu stăpânul lui.

Kieran a ieșit din apă după câțiva pași și ajuns pe nisip s-a îndreptat către Ash McDonald. S-a întors astfel încât acesta să-i poată vedea bebelușul de pe piept.

— Să fiu al naibii!

Cu degete pline de bătături, Ash a tras de un colț al prosopului și și-a aplecat fața nerasă ca să se uite la Audrey.

— E prea frumoasă ca să fie a ta, frate, dar te felicit!

S-a îndreptat de spate și i-a făcut cu ochiul Miei, care se trezise și venea către ei, scuturându-și rochia de nisip.

— Glumeam. E minunată.

— Mersi, Ash.

Mia și-a înăbușit un căscat în timp ce Ash o săruta pe obraz, apoi s-a aplecat să mângâie câinele.

— Salut, Shifty!

Ash a arătat din cap către pantalonii uzi ai lui Kieran:

— Cum e apa?

— Destul de bună.

— E ca-n vremurile bune, nu?

Kieran a zâmbit.

— Aș prefera să înot.

Nenumărate fuseseră orele petrecute de el împreună cu Ash, în adolescență, stând în ocean cu apa până la brâu, ca să se recupereze a doua zi după vreun meci de fotbal, în speranța că apa înghețată avea să își facă magia. Foarte multe.

Ash fusese mulți ani una dintre figurile sezoniere, de vară, care se învârteau prin zona Evelyn Bay, apoi la cincisprezece ani devenise un localnic cu normă întreagă, după ce divorțul părinților săi o aruncase pe maică-sa înapoi în orașul natal.

Kieran nu știa prea multe despre el, în afară de faptul că era dintr-un oraș minier, din vestul statului — atât de bogat în piatră, încât echipa locală de fotbal juca pe pietriș, nu pe iarbă. În aceste condiții, Kieran n-ar fi trebuit să fie așa mirat cum a fost când tipul cel nou și-a făcut apariția la antrenament. Întâia dată în viața lui, Kieran nu a mai fost primul la probele de viteză, locul fruntaș în clasamentul golurilor i-a fost amenințat, iar manevrele lui din teren, fără rival de ani și ani, își găsiseră acum un oponent agresiv. Pierduse aiurea câteva săptămâni, înfuriat, apoi începuse să meargă și mai des la sală și la antrenamente pe stadion. Însă acolo dăduse de Ash, care făcea fix același lucru, deci se înfuriase și mai tare.

Într-o zi, pe la jumătatea sezonului, Kieran ajunsese târziu pe plajă și mersese prin apă către larg, până se trezise lângă Ash. Nevrând să fie primul care pleacă de acolo, Kieran își încrucișase brațele și rămăsese cu ochii ațintiți către ocean. Rămăseseră amândoi așa, unul lângă altul, în tăcere, toată ședința de recuperare fizică. Nevăzute, undeva către nord se afla Australia continentală, iar departe în sud, Antarctica. În fața lor nu se afla nimic, până la marginea orizontului.

— Mi-am depășit mai multe recorduri personale luna asta decât tot anul trecut, la fostul meu club.

Vocea lui Ash îl surprinsese pe Kieran. Îi aruncase o privire băiatului aceluia care era uneori doar cu o idee mai puternic sau mai rapid la alergat doar cu o secundă, mai iute în reacții doar cu o bătaie de inimă, iar alteori nu era. Apoi Ash vorbise din nou, fără să-și ia ochii de la apă:

— A fost bine, de fapt.

Dar, fir-ar să fie, Kieran își dăduse seama, cu un amestec de iritare și un licăr de apreciere, că tipul avea dreptate. *Chiar* fusese bine. Kieran fusese mai bun ca niciodată când alergase în urma tâmpitului ăstuia. Antrenorul anunțase atunci încheierea ședinței de recuperare și Ash începuse să se îndrepte înapoi, către plajă. Kieran se uitase la el, apoi zisese:

— Hei, stai o clipă.

Ash stătuse. Și cam asta fusese de atunci.

Niciunul dintre ei nu a mai jucat așa de des fotbal, dar iată că, aproape un deceniu și jumătate mai târziu, Kieran era cel puțin la fel de suplu cum fusese demult, iar profesia lui de fizioterapeut însemna că acum era rândul său să îi îndemne pe oameni să intre în apă sărată și înghețată. Și Ash părea cam la fel, s-a gândit Kieran. Se ocupa cu peisagistica, iar faptul că trebuia să arunce prin jur saci cu pământ sau să se ia la trântă cu copaci doborâți îi dădea un aer de sănătate bună, de asprime.

— Când te-ai întors?

Ash și-a pus rucsacul jos pe nisip și Kieran a auzit zăngănitul metalic, surd, al uneltelor de grădinărit dinăuntru.

— Acum vreo două ore.

Kieran și Mia stătuseră în casa părinților lui doar cât cerea politețea, apoi găsiseră o scuză să iasă la aer curat. De unde stătea acum, putea să vadă veranda din spate a casei, care era despărțită de plajă doar de un gard alb, de lemn. La gândul că trebuia să se întoarcă acolo, Kieran a simțit o ușoară senzație de claustrofobie.

— Ce face tatăl tău? a întrebat Ash. Nu l-am mai văzut de vreo două săptămâni.

— Nu prea bine.

Kieran se întreba dacă avea să fie nevoit să dea explicații, dar, nu, desigur, Ash dădea deja din cap, înțelegător. Într-un loc ca Evelyn Bay, toată lumea știa ce face fiecare. Poate știa chiar mai bine decât Kieran. Nu-și mai văzuse tatăl în carne și oase de peste optsprezece luni, când acesta se simțise pentru ultima oară suficient de bine cât să zboare până la Sydney. Chiar și atunci, Brian fusese confuz în repetate rânduri, iar Verity, mama lui Kieran, își petrecuse cea mai mare parte din timp explicându-i cu răbdare ce se întâmplă. Când se născuse Audrey — cu trei luni în urmă —, Verity venise singură să își vadă prima nepoată.

În ciuda semnalelor de alarmă mai mult decât clare, Kieran a amuțit de uimire mai devreme, la sosirea acasă, când fusese întâmpinat de pustiul care purta numele de Brian Elliott. Kieran nu era sigur dacă starea tatălui său se deteriorase rapid sau dacă se aflase el însuși într-o negare totală. În orice caz, la doar șaizeci și șase de ani, demența pusese clar stăpânire pe el. Până și medicii erau de părere că Brian trăsese o carte nenorocoasă.

— Când e mutarea? a întrebat Ash cu ochii către casa părinților lui Kieran.

— În câteva săptămâni.

La azilul din Hobart totul era pregătit. Îi așteptau.

— Ne-am gândit că mamei i-ar prinde bine puțin ajutor să facă curat.

— Și ea ce-o să facă? Doar nu se internează și ea, nu?

— Nu.

Kieran s-a gândit la Verity, care, la șaizeci și patru de ani, părea fără probleme cu zece ani mai tânără și care încă alerga sau mergea cu bicicleta aproape în fiecare zi.

— Și-a găsit o locuință cu două camere, aproape de azil.

— Bine. Așa este mai…

Ash și-a trecut limba peste dinți în căutarea cuvântului.

— …comod.

— Mda.

Kieran spera din suflet să fie așa, dar bănuia că Verity avea să urască complet locul ăla.

Ash s-a gândit o clipă:

— Auzi, să-i zici lui Verity să mă anunțe înainte să scoată casa la vânzare. O să-i aranjez un pic grădina. Gratis, desigur.

— Serios? Mulțumesc, frate.

— Pentru nimic. E o situație de tot rahatul.

Așa și era. Kieran știa asta. Ar fi trebuit să se întoarcă acasă mai devreme.

— Cât a trecut de când ai fost ultima dată acasă? a întrebat Ash, parcă citindu-i gândurile.

— Doi ani?

— Cred că mai mult, a zis Ash, în timp ce Mia încuviința.

— Aproape trei, a zis ea, întorcându-se către Ash. Ce face Olivia? I-am scris un e-mail ca să îi spun că vom fi aici săptămâna asta.

— Mda, e bine, normal că de-abia așteaptă să stați la povești, a zis Ash punând mâna pe telefon. Să văd dacă nu e prin zonă chiar acum. Aia de acolo e casa ei. Cabana Pescarilor.

A arătat din cap către șirul de case lipite de plajă.

— A, da?

Kieran își putea imagina bungaloul scund, din panouri de lemn, la vreo douăsprezece uși distanță de cea a părinților săi. Cabană era un nume poetic și generos.

Ca la aproape jumătate dintre casele din oraș — chiar și la multe dintre cele mai noi — era evidentă arhitectura anilor 1960.

— De când a închiriat aici?

— De vreo optsprezece luni, cred. De când s-a mutat înapoi adică.

În timp ce Ash o suna pe prietena lui, Kieran încerca să își imagineze cum arată Olivia Birch la treizeci de ani. N-o mai văzuse de — și aici a încercat să-și dea seama de câți — ani, deci imaginea pe care o avea în cap era clar fixată pe la optsprezece ani. Era atunci înaltă și suplă, și avea o postură pe care adulții o numeau „statuară", iar băieții, „sexy". Obișnuia să vină pe țărm, cu părul ei șaten și creț prins într-o coadă pe care și-o dădea nerăbdătoare la o parte ca să-și închidă fermoarul costumului de scafandru. Trebuia să fie tot înaltă, evident, și probabil tot frumoasă. Fetele născute cu trăsăturile Oliviei au tendința să și le păstreze.

Ash a ținut o vreme telefonul la ureche, apoi a închis, încruntându-se ușor la ecran. Și-a ridicat capul și, spre surprinderea lui Kieran, a strigat în lungul plajei:

— Hei! Bronte!

Tânăra se oprise din cules scoici de la țărm și stătea ghemuită la marginea apei, privind către un aparat foto fixat pe ceva în nisip. Și-a ridicat privirea când s-a auzit strigată de Ash, apoi a rămas nemișcată, cu rochia fluturându-i în bătaia brizei.

— Colega de apartament a lui Liv, le-a zis Ash lui Kieran și Miei, apoi a arătat înspre cabană și a strigat din nou. Olivia e acasă?

Fata — Bronte, așa cum aflase Kieran — a clătinat din cap hotărâtă, chiar exagerat de hotărâtă așa cum se

vedea de la distanță. *Nu*. Mai mult au văzut decât au auzit cuvântul, vântul ducându-i glasul către depărtări.

Ash și-a făcut o mână pâlnie în jurul gurii:

— Unde este?

O ridicare din umeri. *Nu știu*.

— Bine, atunci.

S-a uitat la telefon, și mai încruntat.

— Habar n-am. Dar știți ce? Lucrează în seara asta, așa că hai să mergem cu toții să bem ceva. Vă poate saluta acolo.

— Liv încă lucrează la „Surf and Turf"?

Mia a încercat să-și ascundă surprinderea, dar nu a reușit.

— Mda, a spus Ash. Cel puțin deocamdată. Deci la ce oră diseară? Pe la opt?

— Nu știu sigur, frate, a arătat Kieran către Audrey, înfășurată în prosop și trează acum, sub pălăriuța ei de soare. Acum avem un bebe, deci…

— Deci iată de ce există bunicile pe lumea asta, nu-i așa? a zis Ash care deja scria un mesaj. Îi spun lui Liv că mergem acolo. Îl luăm și pe Sean în drum.

Kieran și Mia au făcut un schimb de priviri care a ținut loc de o întreagă conversație, finalizată cu o încuviințare de-abia vizibilă. Aveau să meargă amândoi.

— OK.

Ash a terminat de scris, și-a luat rucsacul și și l-a azvârlit pe umăr.

— Mă întorc la lucru. Ne vedem mai încolo.

Apoi s-a aplecat spre Audrey:

— Nu și cu tine, micuțo. Tu o să petreci o seară plăcută cu bunica ta.

Audrey și-a întors capul către el, iar vântul i-a prins pălăria de bor și i-a smuls-o de pe creștet. Și Kieran, și

Ash s-au repezit după ea, însă ajunsese deja la jumătatea plajei înainte ca vreunul dintre ei să fi făcut un pas. Ash și-a făcut din nou mâinile pâlnie la gură:

— Bronte!

Fata intrase acum până la genunchi în apă și examina un mănunchi de alge pe care îl ținea în mână. Își așezase cu grijă geanta ei din pânză pe nisip. Și-a ridicat capul auzindu-se strigată, deopotrivă nerăbdătoare și îngăduitoare.

Ce mai e?

A văzut pălărioara lui Audrey alunecând pe creasta valurilor de la mal și a lăsat algele din mână. A alergat după pălărie, ținându-și cu o mână rochia ridicată deasupra genunchilor. Coama valurilor i se împletea înspumată în jurul picioarelor. Aproape că o prinsese, când briza a dus pălărioara în larg, prea departe pentru a mai ajunge la ea.

Kieran a văzut-o pe Bronte oprindu-se când și-a dat seama că era o cauză pierdută. Fata și-a eliberat rochia, iar marginea ei a căzut fix deasupra apei. Cu un aer distras, și-a trecut o mână peste ceafă, ridicându-și de pe piele șuvițele blonde, într-un mănunchi gros și încurcat. Privea pălăria plutind departe.

— Ce mai aștepți? a rânjit Ash. Înoată după ea!

Fata a zâmbit și a strigat drept răspuns ceva de genul: *Să înoți tu după ea!*

— Nu fi așa egoistă, Bronte. Ești deja pe jumătate în apă.

Fata și-a lăsat din nou părul pe spate și, cu mâna liberă, i-a arătat degetul din mijloc.

Ash a râs și s-a întors către telefonul care îi bâzâise scurt în mână. S-a uitat în ecran, dar nu a spus nimic.

Kieran urmărea pălăria, care semăna descurajator de mult cu mișcările spasmodice ale unei persoane, așa cum era ea acum în voia valurilor.

— Ei bine, s-a întins Mia după Audrey, cred că s-a dus, iubito. Îmi pare rău.

Indiferentă, Audrey și-a ridicat doar o mânuță dolofană și a apucat de colierul mamei sale. A strâns în pumn lănțișorul de argint și a tras de el în timp ce toți stăteau pe plajă privind cum pălăria s-a scufundat o dată, de două ori, apoi a fost cu totul înghițită de mare.

Capitolul 2

„Surf and Turf“ arăta exact la fel ca acum trei ani. Ba chiar și ca acum zece ani. O întreagă latură din panouri de lemn era încă decorată cu silueta unei languste uriașe, confecționată în întregime din scoici decolorate la soare, lipite pe perete. Pe firma de la intrare scria cu vopsea: *Aici avem pește de acolo*, lângă o săgeată neuniformă direcționată către oceanul aflat la o aruncătură de băț de terasa localului.

Kieran și Mia, îmbrăcați cu niște jachete cărora aproape că nu le găsiseră rostul ca să le ia cu ei din dulapul de acasă, de la Sydney, au traversat Beach Road fără vreo intenție de a se asigura uitându-se în vreo parte. Strada principală din Evelyn Bay avea aerul acela de oraș-fantomă pe care Kieran îl asociase mereu cu sfârșitul verii. Locurile de parcare atât de râvnite în sezonul de vârf, motivul multor incidente violente în trafic, zăceau acum goale și nedorite. Toate magazinele, inclusiv micul supermarket, închiseseră peste noapte, iar câteva vitrine goale indicau faptul că unele afaceri închiseseră de-a binelea, pe motiv de extrasezon.

Nu fusese întotdeauna așa, se pare. Evelyn Bay se găsea la mijloc între pădurile indigenilor și ocean, iar soarta îi fusese hotărâtă de către pescuit și silvicultură încă de pe

vremea când părinții lui Kieran erau de vârsta lui. Acum, tinerii din generația nouă organizau excursii cu barca pentru urmărirea delfinilor, vara, și căutau munci fizice și ocazionale, iarna. Sau plecau cu totul din oraș.

„Surf and Turf" era aglomerat sau cel puțin așa se putea spune la ora aceea târzie despre mâna de oameni împrăștiați la vreo șase mese. Niciunul nu-i dăduse lui Kieran vreo atenție când au intrat. Nici nu se așteptase la vreo atenție — doisprezece ani însemna mult timp pentru oricine, iar puținii oameni care simțiseră nevoia arzătoare să le acorde atenție o făcuseră deja — și se simți puțin ușurat.

Doi tineri pe care Kieran nu i-a recunoscut — o pereche — beau ceva pe terasă, prefăcându-se că nu le era frig în tricourile lor, la apusul soarelui. S-a bucurat când a văzut că Ash rezervase o masă în interior, mai în spate. Ash avea o bere într-o mână și telefonul în cealaltă, însă le-a pus pe amândouă pe masa cu suprafața ciobită, când i-a văzut venind spre el.

— Verity s-a prezentat la datoria de babysitter, nu-i așa? Bravo ei!

Kieran a încuviințat. Exact așa făcuse mama lui, fără să se plângă. Doar dăduse la o parte de pe canapea o adunătură de cutii pe jumătate umplute cu lucruri pentru mutare, ca să se poată așeza alături de soțul și de nepoata ei, în așteptarea unei seri într-o companie cu conversație săracă, dar în totală dependență. Kieran și Mia făcuseră un schimb de priviri vinovate și o luaseră ușurel înspre hol, încălțându-se încet și căutându-și îndelung telefoanele, până când Verity s-a ridicat de pe canapea și le-a deschis ușa, dând ochii peste cap când cei doi au ieșit, în sfârșit, în aerul serii.